

kommer mig, at det var den ærede Rigsdagsmand, som fremsatte denne Indvending; i ethvert Tilfælde vil jeg gjøre opmærksom paa, at man, naar man argumenterer imod det nærværende Udkast, vel bør lægge Mærke til at adskille de Indvendinger, der kunne gjøres imod en Fællesforsatning i Almindelighed fra de Indvendinger, man kan have imod dette specielle Udkast. Forfaavidt man dernæst videre-lægger Bægt paa, at vi ved at vedtage den foreliggende Beslutning gaae tilbage fra Grundloven og opgive en stor Deel af den Ret, der er givet ved Grundloven, saa er det Noget, som ligger ligesom, og ikke kan nægtes, men jeg vil spørge: er det muligt, at det kunde være anderledes? Jeg vil tænke mig det heldige Tilfælde, at Sagen havde stillet sig saaledes, at det nu havde været os muligt at opfylde den Tanke, hvormed Grundloven blev givet, nemlig, at Grundloven skulde udvides til at gjælde ogsaa for Slesvig, altsaa for Danmark indtil Eideren, og saa vil jeg spørge: vilde det da være tænkeligt, at Grundloven, saaledes som den er givet os, uden Videre og uden nogen Indskrænkning, nu kunde udvides til ogsaa at gjælde for Slesvig? Jeg mener, at dette Spørgsmaal maa besvares med: Nei, og at det vilde vise sig, at der i flere Henseender maatte gjøres Opoffrelser af de Friheder, der ere os givne i Grundloven, og deriblandt vil jeg ogsaa sikkert antage, at der vilde blive Spørgsmaal om en Opgivelse af Noget af den almindelige Valgret — ikke, fordi jeg veed, om der er særegne Forhold i Slesvig, som medføre, at den almindelige Valgret vilde være mindre hensigtsmæssig der end i Danmark, men jeg slutter det alene af den Omstændighed, at det jo er nu, i Aaret 1855, at der er Spørgsmaal om Grundlovens Overførelse paa Slesvig, og ligesom jeg er overbevist om, at, hvis vi nu, i Aaret 1855, skulde have skrevet Danmarks Riges Grundlov, da vilde den ikke være bleven saadan, som den er nu, da den er skrevet i 1848—49 (Tscherning: Gud ske Lov, at vi da skrev den dengang!). Ja, det er ganske rigtigt, men nu er den ikke skreven fuldt færdig, vort Forsatningsværk er ikke fuldent; nu staae vi her og skulle gjøre det sidste Skridt,

men, netop fordi vi ere saa uheldige at skulle gjøre det i 1855, og ikke kunde gjøre det i 1848, netop deraf mener jeg, at det med absolut Nødvendighed følger, at vi maae gaae tilbage (Tscherning: Ja, men hvorlangt?). Ja, nu er det Spørgsmaalet, hvorlangt vi skulle gaae tilbage; der er da nu ikke Spørgsmaal om Overførelse af Grundloven i det Hele paa Slesvig; Spørgsmaalet er, om det egentlige Danmark til Kongegaen med Hensyn til visse Sager kan bringes i en constitutionel Forbindelse med Slesvig, og derhos tilige i en constitutionel Forbindelse med Holsteen. Med Hensyn til de Sager, som vi beholde for os selv, og med Hensyn til hvilke ingen constitutionel Forbindelse med Slesvig og Holsteen skal finde Sted, beholde vi jo Grundloven; der er kun Spørgsmaal om en Indskrænkning af Grundloven med Hensyn til de almindelige Anliggender, som vi skulle have fælles med Slesvig og Holsteen. Selv, om vi aldeles intet Hensyn toge til, at Holsteen indlemmes i en constitutionel Forbindelse med Danmark-Slesvig, mener jeg dog, at Tilbagefriddt ere nødvendige, og Spørgsmaalet er da, om disse Tilbagefriddt, naar vi blot tænke paa Slesvig, ere større nu, da der kun er Tale om de almindelige Anliggender, end de vilde være, hvis det var blevet saaledes, som vi havde tænkt os, at Grundloven i det Hele var bleven overført paa Slesvig, saa at altsaa Indskrænkningerne ikke alene havde angaaet visse bestemte Sager, men alle. Men nu kommer Hensynet til Holsteen, som ogsaa paa Grund af dets særegne Stilling og Forhold maa medføre Indskrænkninger. Spørgsmaalet er altsaa nu, om de Indskrænkninger, der finde Sted, de Tilbagefriddt, vi gjøre, ere større end absolut nødvendigt, større, end Forholdene absolut kræve det, naar Danmark med Hensyn til alle Fællesanliggender skal bringes i en constitutionel Forbindelse med Slesvig og Holsteen. Nu er det langt fra, at jeg tør paastaae, at vi ikke ere gaaede længere tilbage end absolut nødvendigt, men paa den anden Side er det heller ikke klart, at vi have gjort større Tilbagefriddt end nødvendigt; der er i det Mindste ikke tilstrækkelige Data, hvorpaa man kan støtte en saadan Paastand.